

POČITNICE – POSKUS BEGA PRED VSAKDANJOSTJO?

Pripravil: p. Viljem LOVŠE

V poletnih mesecih ob vsakem koncu tedna prometna policija obvešča o več kilometrov dolgih kolonah vozil. Zdi se, kakor da bi vsi hoteli pobegniti iz sive vsakdanjosti in si odpočiti v sredozemskih ali drugih eksotičnih krajih.

Po čem hrepeni množica, ki se vsako leto odpravi na pot? Ali si res želi le opomoči od neprestanega garanja in sive vsakdanjosti? Ali res zgolj beži pred mrazom in si želi toplega sonca? Ali si res želi samo drugačno počutje, kakor ga ima vsak dan?

Želje, ki nas ženejo, da potujemo, so veliko globlje. Ernst Bloch govori o užitku potovanja, ki človeka drži pri življenju in ga nenehoma spodbuja: „Užitek potovanja pomaga ohranjati in oživljati človekovo željo.“ To dokazujejo tudi velike epopeje človeške zgodovine. Spomnimo se Jazona in Odiseja, ki sta del naše kulture. Tudi romanticizem je bil gnan od želje po oddaljenem cilju, od želje po potovanju in tavanju. Izražajo jo pesmi in romani.

Po TV in računalniku danes stopa v naš dom celoten planet. Smo v času masivnega turizma in na zemlji skoraj ni več nedosegljivih kotičkov. Še naša želja se je preselila. Nešteti turisti potujejo v tipično turistične kraje, kjer se srečajo z lastnim svetom: pivom, jedajo in ugodnostmi, ki jih imajo doma. Celotne TV-programe gledajo iste, v svojem jeziku. Tudi če potujejo zelo daleč, so še vedno nesposobni pristopiti k tujcu, drugačnemu in neznanemu – ne iščejo nekaj nepoznanega, tujega, ampak nekaj znanega in domačega. Celotno pri tako imenovanih „pustolovskih počitnicah“ v eksotičnih deželah. Vse se omeji na simulacijo.

Kljub temu pa mnoge turiste še vedno žene na pot nostalgija po oddaljenosti. V tem čutijo nekaj romantičnega. Doživljajo lakoto po novem in nepoznanem. Slutijo, da bi v nepoznani deželi v njihovo življenje lahko vdrlo nekaj novega, da bi tako zaznali sebe na novo in drugače. Gre za željo po begu iz vsakdanjega in navajenega. Željo, da bi se spremenili v novo telo, željo po širini in novih možnostih.

Kaj storimo, ko hotel ne daje, kar je bilo obljubljeno v reklami? Ker počitnice ne zadovoljijo naše želje po doseganju novega življenjskega občutja, se odzovemo na dva načina: vrnemo se v vsakdanje življenje popolnoma razočarani in besni. Nismo si odpočili, poskus, da bi pobegnili od enoličnega in žalostnega vsakdana se je izjalovil. Brez veselja vlečemo naprej svoj vsakdanji življenjski križ, ki nam ubija pogum. Drugi način: poskušamo znancem opisati svoje počitnice z najmočnejšimi in najvidnejšimi barvami. Prijateljem kažemo slike in videoposnetke, da bi nas občudovali in nam zavidali, kaj vse smo si upali in kam smo se podali. Povprečnost svojih počitnic moramo zakriti, zato opisujemo vsak trenutek kot nekaj posebnega in izrednega. Svojim poslušalcem poskušamo pokazati navdušenje, ki ga v resnici nismo doživeli. Res je, da nam vedno ne uspe.

Če pa hočemo in se odločimo, obstaja tudi tretji način: glavno romanje našega življenja je nazaj v srce, kjer je že vse in kjer se naša skrivnost razpre v bližino in gotovost. V srcu smo že na varnem, smo že v Njem in na cilju. V sogovorništvu z Njim se naše srce odpočije in spet usposobi za soustvarjanje. Glavne počitnice, okrevanje in toplice za našega duha, dušo in telo se dogajajo takrat, ko v sebi spet dopustimo Božje čutenje do nas osebno ter do vseh in vsega, kar nas obdaja. Zato vas srčno povabim, da po tem, ko ste se telesno sprostiti in odpočili, omogočite še svojemu duhu, da si odpočije v objemu Stvarnika. To je najlažje izvedljivo na duhovnih vajah v tišini, na skupnem romanju. Tudi izlet v hribe in naravo ter dolgotrajna hoja nam pri tem lahko pomagata. Ko se spet ozremo vase in tam odkrijemo Studenec, ki teče v večno življenje, se naš pogled očisti. Stvarnost, v kateri smo se morda čez leto utapljali, spet ugledamo s pravega zornega kota. Stvari dobijo svoje pravo mesto. Cilj v nas zaživi s svojo pravo in kristalno močjo: Božji sinovi in hčere smo. Poskusite. Pustite se povabiti v skrito kamrico, kjer je več, kakor si lahko zamišljamo.